

[Finansministeren.]

altså først fra 1. januar 1972; mente jeg nok, det var tilrådeligt, om vi gav os den fornødne tid til en sådan mere dybtgående analyse af hele lønmodtagerfradragproblematikken.

Jeg står ved mit tilsagn over for udvalget, men beklager for så vidt, at dette tilsagn om en dyberegående undersøgelse også af lønmodtagerfradragets størrelse ikke har kunnet skabe, om jeg så må sige, fred om denne sag, så socialdemokratiet ikke havde haft fornødent at genoptage sit ændringsforslag. Det ligger her nu, og jeg må anbefale, at man stemmer imod det, men stemmer for, således som udvalget har indstillet, de af mig stillede ændringsforslag.

Grünbaum: Det er naturligvis et fremskridt, at finansministeren har givet tilsagn om, at han vil tage problemerne op, men på den anden side er det altså formuleret sådan, at man ikke deri kan se noget som helst om, i hvad retning løsningen vil gå, så derfor kan vi ikke være særlig tilfreds med det.

Dernæst dette med 1972. Ja men de andre ting, vi har vedtaget, og som medfører endnu større eller i hvert fald lige så store administrative vanskeligheder, kan godt gennemføres fra 1971. Vi har lige ved anden behandling vedtaget en ændring, hvorefter man tilsidesætter al den instruktion, som nu er udsendt både fra finansministeriet og ligningsdirektoratet, som har haft store vanskeligheder med at finde ud af, hvordan man skulle klare disse befordringsudgifter. Der er for nylig udsendt nye regler osv., og alligevel vedtager man noget her i folketinget uden hensyn til de administrationsvanskeligheder, som det vil give. Det giver vi vor fulde tilslutning, for sådan noget må kunne klares, når man finder ud af at lave en bedre ordning. Men så kan man heller ikke bruge det argument, at nu kan man pludselig på grund af overvældende administrationsvanskeligheder ikke gennemføre noget på et andet område. De to ting passer ikke sammen. Det er ikke rimeligt, at man holder dette område udenfor. Det skulle have været med, og derfor må vi altså fortsat anbefale, at man stemmer for vort ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslag nr. 1
forkastedes med 75 stemmer mod 53.

Ændringsforslagene nr. 2 og 3
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes derefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges enstemmigt med 130 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om ændring af ligningsloven.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 24) findes i tidenden sp. 2463).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget
vedtoges med 120 stemmer mod 2; 11 medlemmer tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages kl. 13.

Mødet udsat kl. 12.

Mødet genoptaget kl. 13.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ophevelse af revisionsbestemmelser vedrørende lov om euforiserende stoffer og borgerlig straffelovs § 191.

(Lovforslaget (nr. 87) findes i tillæg A, sp. 1617, fremsættelsen i tidenden sp. 1677).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Formanden: Jeg skal fastsætte en taletid på indtil det dobbelte af det normale, det vil sige indtil 20 minutter, i første omgang.

Tastesen: Vi har i de sidste par dage oplevet, hvorledes en demokratisk beslutningsproces har kunnet fungere hurtigt. Jeg tænker på lånet af de 50 mill. kr. til B & W. I en krisesituation som den, der var opstået, kunne der træffes meget hurtige beslutninger. Derimod, når det gælder samfundets indsats mod narkotikamisbruget, har beslutningsprocessen været usædvanlig langsom. Det var den 21. januar 1969, altså for næsten 2 år siden, at statsministeren udtalte her i tinget — Folketingstidende 1968-69, forhandlingerne, sp. 2908 —:

„Det er regeringens håb, at man ved en energisk indsats efter de retningslinjer, som er trukket op i det foreliggende materiale, kan hindre, at vi i Danmark får et narkotikamisbrug blandt unge af samme store dimensioner, som man kender det i en række andre lande.“

De retningslinjer, som statsministeren her henviser til, er indeholdt i den redegørelse om foranstaltninger mod ungdomsnarkomanien, som blev afgivet af indenrigsministeren, justitsministeren, socialministeren, undervisningsministeren og udenrigsministeren i januar 1969. De gik bl. a. ud på, at der skulle bruges op imod 50 mill. kr. til etableringsudgifter i forbindelse med forebyggende indsats og behandling af stofmis-

brugere. I redegørelsen var angivet, at pengene skulle stilles til rådighed over de følgende to finansår.

Men hvor langt er vi så kommet med de gode forslag fra 1969? Kun de mindre udgiftkrævende foranstaltninger er gennemført. Man har bl. a. ansat en konsulent under undervisningsministeriet, hr. Peter Schiøler, som har gjort en fortjenstfuld indsats. Jeg finder det meningsløst, at det skal tage så lang tid at få gennemført foranstaltningerne imod narkotikamisbrug. Først i dag, hvor stofmisbruget i forhold til for 2 år siden er mindst fordoblet, er man blevet klar til at acceptere nødvendigheden af en omgående indsats.

Vi har i de forløbne par år haft et par mellemspilssituationer. Der kunne sættes spørgsmålstegn ved, om man virkelig var indstillet på en forebyggende indsats og en hjælp til de unge, der er blevet ræmt af narkotikamisbruget. Jeg tænker på kontaktudvalgets forslag om en række akutte foranstaltninger mod ungdomsnarkomanien i juli 1969. Selv om der her var tale om absolut akutte foranstaltninger og samlede etableringsomkostninger på mindre end 8 mill. kr., valgte regeringen fremfor at søge bevilling i finansudvalget at henstille til de berørte ministerier, at de skaffede pengene ved at spare på budgetterne på anden måde. Denne indstilling forsinkede igangsættelsen af disse foranstaltninger temmelig lang tid, for der blev ikke meget sparet på de budgetter, som man henstillede til ministerierne at de skulle spare på.

En anden situation opstod noget senere, i oktober 1969, da finansminister Poul Møller i sin manglende forståelse for årsagerne til stofmisbrugssituationen kaldte narkomanerne for nogle skvadderhoveder, der selv havde sat sig uden for samfundet. Med en sådan udtalelse var ministeren med til at grave generationskløften dybere, og det er jo ikke netop det, vi har brug for, tværtimod.

Narkotikaproblemet er en udfordring til alle os i det etablerede samfund. Det, det